

nogen Tid i Tanker henne ved et aabent Vindu, der vendte ud mod Landevejen og Skoven og den endnu svagt farvede Aftenhimmel.

Saa var hans Tid altsaa dog kommen nu! ... Det faldt ham ind (og han smilte selvironisk derved), at Øjeblikket jo temmelig nøje stemte med hans egne gamle Beregninger, hvor der netop var bleven taget Hensyn til den sandsynlige Virkning af det, som var sket her idag. Med hans Forlovelses Offentliggørelse var hans „Lykke“ beseglet. Han havde nu faaet officiel Adkomst til Berømmelsens forgyldte Tornekrone.

Inde i Salen brød et nyt Hagelvejr løs, og samtidig fandt der et Opbrud Sted, — man fordelte sig igen i Værelserne. Per, der var tung i Hovedet af de ophedede Rums parfymemættede Atmosfære, havde ingen Lyst til paany at opsluges af Myldret. Med en rask Beslutning vendte han tilbage til Forstuen, fandt her sin Hat og Frakke paa en af de overfyldte Knagerækker og gik bort — ud paa Landevejen.

Aftenen var ganske sommerlig. Til den ene Side havde han Skoven, til den anden saae han ud over Sundet, hvorover der laa en røgagtig Taage. Et Par Gange standsede han og aandede dybt ud for ret at fylde sig med den dugkølige Luft, der friskende og ligesom rensende gennemtrængte hele Legemet. Hatten holdt han endnu i Haanden, og den langskødede Overfrakke havde han i Skyndingen kastet løst over sig, saa den hang frit ned fra Skuldrene som en Kunstnerkappe.

Han tænkte paa, at det altsaa nu galdt om for Alvor at tage fat paa Gennemarbejdelsen af Projektet. Og det skulde vel lykkes ham at rette Manglerne. Det Uheld, der i saa Henseende havde fulgt ham om Formiddagen, maatte skyldes Uoplagthed. Den næste Dag vilde det gaa bedre.

Ved et Vejsving, hvor han kom Vandet ganske nær, standsede han igen. Sundets hele Flade laa her udbredt foran ham mellem de vigende Kyster, overhvælvet af en næsten skyløs Himmel.

I flere Minutter stod han stille og lyttede til de bløde Klunk af Vandet langsmed Stranden. Ligesom hin Aften efter Hjemkomsten, da han havde staaet derhenne under „Skovbakken“ sammen med Jakobe, betoges han paa ejendommelig Maade af denne ensformige Lyd, der i den dybe Stilhed lød som selve Uendelighedens fortrolige Smaasnakken.

Ogsaa Stjernerne blev saa underlig levende for ham. Der